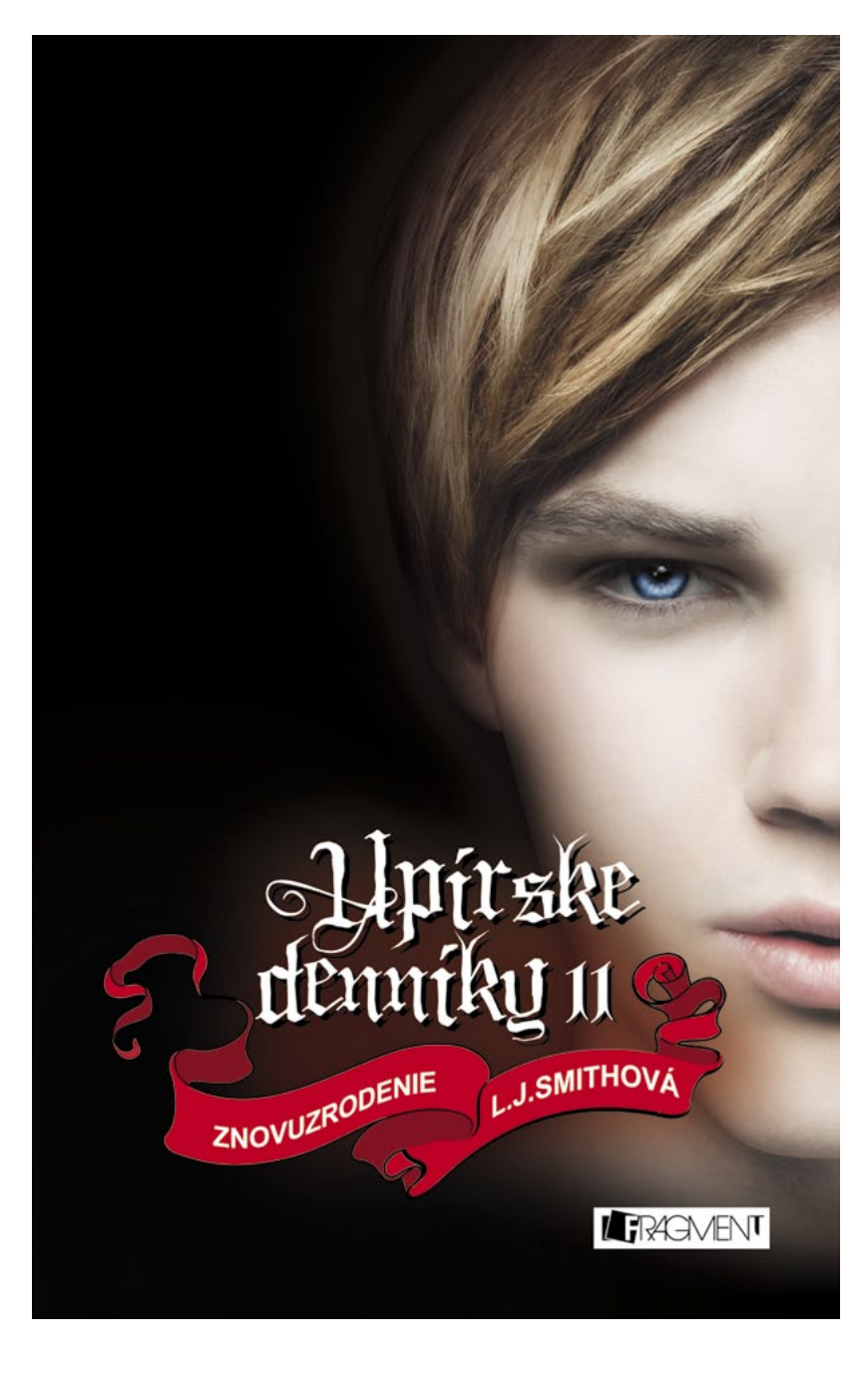

Upírske denníky II

ZNOVUZRODENIE

L.J.SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky II

ZNOVUZRODENIE L.J.SMITHOVÁ

Elena Gilbertová stúpila na hladký šírý trávnik, šťavnaté steblá jej šuchotali pod chodidlami. Z pôdy vyrastali trsy šarlátových ruží a fialových stračích nôžok, nad ňou sa vznášal gigantický plátenný strop altánku posiaty žiariacimi lampiónmi. Pred ňou na terase sa týčili dve oblé mramorové fontány, ktoré do výšky chrlili prúdy vody. Všetko tu bolo krásne, elegantné a z akéhosi dôvodu známe.

Palác lady Bloddeuweddovej, ozval sa hlas v jej hlave. No keď tu bola naposledy, lúku zaplnil dav rozosmiatech tancujúcich hostí. Hostia zmizli, hoci zostali stopy ich prítomnosti: prázdne poháre na stoloch po okraji trávniku, kde-tu hodvábna štóla prehodená cez stoličku či osamotená topánka na vysokom opätku, čo sa zachytila na kraji fontány.

A ešte niečo pôsobilo čudne. Predtým celú scénu osvetľoval pekelný červenkastý svit, aký prenikal celým Temným rozmerom, modré odtiene menil na fialové, biele na ružové a ružovým prepožičiaval zamatový prísvit krvi. Teraz všetko zalievalo číre svetlo a na oblohe pokojne plával biely mesiac v splne.

Za ňou sa čosi takmer nebadateľne pohlo a Elena si s myknutím uvedomila, že predsa len nie je sama. Blížila sa k nej tmavá postava.

Damon.

Samozrejme, že je to Damon, s úsmevom si pomyslela. Ak sa tu má pred ňou niekto znenazdajky objaviť, na mieste, ktoré pripomína koniec sveta – alebo aspoň hodinu po skončení dobrého večierka –, tak to bude Damon. Bože, je taký krásny! Čierna, samá čierna... Hebké čierne vlasy, oči sťa polnoc, čierne džínsy a hladká čierna kožená bunda.

Stretli sa im pohľady a ona od radosti, že ho vidí, sotva dýchala. Vrhla sa mu do náručia, objala ho okolo šije, cítila na jeho hrudi a rukách štíhle vypracované svaly.

„Damon,“ vyriekla a hlas sa jej ktovie prečo chvel. Aj telo sa jej zachvievalo a Damon ju upokojoval, hladkal jej ruky aj plecia.

„Čo je, princezná? Nevrav, že sa bojíš.“ Lenivo sa na ňu usmial, ruky mal pevné, mocné.

„Bojím sa,“ priznala.

„Čoho?“

To ju trochu zmiatlo. Priložila si mu líce k lícu a odvetila: „Bojím sa, že je to iba sen.“

„Prezradím ti tajomstvo, princezná,“ zamrmlal jej do ucha. „Skutoční sme tu len my dvaja. Sen je to ostatné.“

„Len ty a ja?“ šepala a už ju bodla nevítaná myšlienka, akoby na čosi – alebo na kohosi – zabudla. Na šatách jej pristál kúsociek popola a ona si ich neprítomne oprášila.

„Len my dvaja, Elena,“ ostro odvetil Damon. „Si moja. Ja som tvoj. Milujeme sa už od úsvitu času.“

Samozrejme. Tak preto sa trasie – od radosti! Damon je jej, ona je jeho. Patria k sebe.

„Áno,“ šeptom odvetila.

Vtedy ju pobožkal.

Mal pery mäkké ako hodváb, a keď sa bozk stal vášnivejším, Elena zaklonila hlavu, obnažila hrdlo, očakávala dvojité osie uštipnutie, ktoré od neho toľkokrát zakúsila.

Keď neprišlo, spýtavo otvorila oči. Mesiac svietil jasne ako predtým a vôňa ruží prenikala vzduchom. Damonove ušľachtilé črty však boli pod čiernymi vlasmi bledé a na pleciah bundy mu dopadal popol. Pochybnosti, ktoré ju trápili, sa náhle spojili do úplnej mozaiky.

Ach, nie. Nie...

„Damon.“ Zhíkla, zúfalo mu pozrela do očí a zaliali ju slzy. „Ty tu nie si, Damon. Si... mŕtvy.“

„A to už vyše päťsto rokov, princezná.“ Damon jej venoval svoj typický oslepujúci úsmev. Dážď popola okolo nich hustol, jemný a sivý, bol to rovnaký popol, pod akým ležalo pochované Damonovo telo o mnoho svetov a rozmerov ďalej.

„Damon... už si naozaj mŕtvy. Nie nemŕtvy. Je po tebe.“

„Nie, Elena...“ Jeho podoba sa zamihotala a začala blednúť, ako keď hasne žiarovka.

„Áno. Áno! Zomieral si mi v náručí...“ Elena už bezmocne vzlykala. Zrazu necítila jeho ruky. Mizol v mihtavom svetle.

„Počúvaj ma, Elena...“

V náručí držala mesačný svit. Srdce jej zaplavila úzkosť.

„Stačí, ak na mňa zavoláš,“ povedal jej Damonov hlas. „Viac nepotrebuješ...“

Aj ten hlas už zmizol, stratil sa v šume vetra, ktorý hojdal korunami stromov.

Elena prudko otvorila oči. Cez hmlu zaregistrovala, že sa nachádza v miestnosti plnej slnečného svetla a že v otvorenom okne sedí obrovská čierna vrana. Vták nahol hlavu a zakrákal, pozoroval ju jasnými očami.

Po chrbte jej prebehol mráz. „Damon?“ šepla.

Vrana však len rozpriahla krídla a odletela.

Milý denníček,
*SOM DOMA! Sotva tomu dokážem uve-
 riť, ale je to tak.*

Prebudila som sa s nevýslovne zvláštnym pocitom. Nevedela som, kde som, len som ležala, cítila som z postelnej bielizne čistučkú bavlnenú vôňu – a lámala som si hlavu, prečo mi všetko pripadá také známe.

Nebola som v sídle lady Ulmy. Tam som spávala na najjemnejšom saténe a zamate, obklopená vôňou kadidla. A nebola som ani v penzióne. Pani Flowersová perie postelnú bielizeň v čudesne zavánajúcej zmesi bylín, podľa Bonnie je to vraj kvôli ochrane a privolávaniu pekných snov.

A odrazu mi to bolo jasné. Som doma. Strážkyne to napokon urobili. Priviedli ma domov.

Všetko sa zmenilo a zároveň je všetko ako predtým. Je to tá istá izba, v ktorej som spávala ešte ako bábätko: toaletný stolík z čerešňového dreva, bojdacie kreslo, na poličke sedí malý čierno-biely plyšový psíček, ktorého Matt v prvom ročníku na strednej vybral na zimnom karnevale, mám tu aj svoj písací stôl s odklápacím ve-
kom a priebradkami, ozdobné starožitné zrkadlo nad bielizníkom, ba i plagáty s reprodukciami obrazov Mone-
ta a Klimta, kúpené vo washingtonských galériách, kam
ma vzala teta Judith. Ešte aj môj brebeň s kefou ležia
pekne jeden vedľa druhého na toaletnom stolíku. Jedným
slovom, všetko ako má byť.

Vstala som z postele a strieborným nožom na listy, ktorý som vzala z písacieho stola, som vypáčila dosku z dlážky v šatníku, pod ktorou som vždy mávala skrýšu. Našla som tam teba, denníček, presne na mieste, kde som ťa pred mnohými mesiacmi schovala. Posledný zápis som sem pridala pred Dňom zakladateľov mesta, ešte v novembri, teda pred tým, ako som... zomrela. Pred tým, ako som navždy odišla z domu. Nuž a teraz som zase tu.

V tom poslednom zápise je zachytený náš plán ukradnúť môj druhý denník, ten, ktorý mi vzala Caroline a ktorý chcela prečítať pred všetkými na oslave, lebo vedela, že by mi tým zničila život. Hneď na druhý deň po tom som sa utopila v potoku Wickery Creek a vstala som

z mŕtvych ako upírka. A potom som umrela ešte raz a vrátila som sa ako človek, putovala som do Temného rozmeru, prežila som tisíc dobrodružstiev. A môj starý denník si ležal presne tu, kde som ho nechala – pod dlážkou v šatníku. Očakával ma.

Tá druhá Elena, tá, ktorú Strážkyne vložili všetkým do spomienok, bola celé tie mesiace tu, chodila do školy a normálne žila. Tá Elena sem nič nezapísala. Dost' sa mi preto ulavilo. Aké by to bolo podivné, čítať zápisy urobené vlastnou rukou, na ktoré si nespomínam? Na druhej strane by mi možno pomohli. Takto netuším, čo si obyvatelia Fell's Church myslia o tom, čo sa dialo odo Dňa základateľov.

Spolu so mnou dostalo celé mesto Fell's Church šancu na nový začiatok. To mesto, ktoré kitsune z čírej zloby zničili. To mesto, v ktorom poštvali deti proti rodičom, donútili ľudí, aby zabíjali seba a všetkých svojich blízkych.

Teraz je to inak. Nič z toho sa nestalo.

Ak dodržali Strážkyne slovo, tak každý, kto vtedy umrel, žije. Žije chuderka Vickie Bennetová aj Sue Carsonová, obeť, ktoré v zime odoslali na druhý svet Katherine, Klaus a Tyler Smallwood. Žije nepríjemný učiteľ Tanner, žijú nevinné detičky, ktorých smrť zavini-li kitsune. Aj ja žijem. A všetko sa začína odznovu.

Okrem mňa a mojich najbližších priateľov – Meredith, Bonnie, Matta, môjho miláčika Stefana a pani

Flowersovej – nik netuší, že život odo Dňa zakladateľov mesta nepokračoval tak ako predtým.

Všetci sme dostali druhú šancu. Zvládli sme to. A všetkých sme zachránili.

Všetkých okrem Damona. On na konci zachránil nás, ale my sme jeho zachrániť nemohli. Snažili sme sa, úpenlivo sme zaňho prosili, ale Strážkyne ho nemali ako oživiť a priviesť naspäť. A upíri sa neprevetľujú. Neodchádzajú do neba ani do pekla, nečaká ich nijaký posmrtný život. Jednoducho zmiznú.

Elena na okamih prestala písať a zhlboka sa nadýchla. Oči sa jej zaliali slzami, znovu sa však sklonila nad denník. Ak má mať písanie denníka nejaký zmysel, musí písať čistú pravdu.

Damon mi zomrel v náručí. Bolo to utrpenie, pozorovať, ako sa mi stráca pred očami. Stefanovi som však nikdy neprezradila, aké city ma púťali k jeho bratovi. Bolo by to kruté – a načo by to už teraz bolo?

Stále nedokážem uveriť, že ho už niet. Nik na zemi nebol väčšmi živý než Damon, nik nemiloval život väčšmi ako on. A teraz sa už nedozvie...

V tej chvíli sa z ničoho nič otvorili dvere na Eleninej izbe a ona so srdcom v hrdle zabuchla denník. No votrelcom

bola iba jej mladšia sestra Margaret, oblečená v ružovom pyžamku s kvietkovanou vzorkou. Hodvábne plavé vlásky mala uprostred rozstrapatené ako drozdíe pierka. Päťročné dievčatko nespomalilo, utekalo k Elene, a keď už bolo takmer pri nej, skočilo jej do náručia.

Pristálo rovno na staršej sestre a vyrazilo jej dych. Margaret mala vlhké líčka, očka jej žiarili a malé rúčky pevne uchopili Elenu.

Elena si uvedomila, že ju zviera rovnako pevne, radostne vníma váhu svojej sestričky, vdychuje sladkú vôňu detského šampónu a plastelíny.

„Vieš, ako mi za tebou bolo smutno?“ Malá takmer vzlykala. „Elena! Strašne si mi chýbala!“

„Čože?“ Elena sa pokúsila reagovať akoby nič, no hlas sa jej aj tak rozochvel. Náhle si uvedomila, že sestru nevidela – naozaj – vyše ôsmich mesiacov. Lenže to Margaret nemôže vedieť! „Tak som ti chýbala, odkedy si šla spať, že si za mnou musela ihneď dobehnúť?“

Margaret sa mierne odtiahla a vyvalila na staršiu sestru oči. V tých dvoch belasých studničkách sa čosi tajilo, také hlboké poznanie, až Elenu zamrazilo.

Margaret však nepovedala ani slovo. Len pevnejšie zovrela Elenu, pritúlila sa k nej a oprela si hlávku o jej plece. „Mala som zlý sen. Snívало sa mi, že si odo mňa odišla. Že si šla preč!“ To posledné slovo zaznelo ako tichý výkrik.